

מונה אורן

מטאמורפוזיס, 2009

מונה אורן היא אמנית רב תחומית, המחלקת את זמנה בין פריז לתל אביב. תערוכתה פותחת את עונת התערוכות בגלריה, ואת סדרת ההרצאות והמפגשים עם אמנים, במסגרת המפגש המחלקתי של המכון לאמנות. הדיון במפגש המחלקתי מתמקד השנה במיניות. אורן מציגה 5 עבודות וידיאו, שנעשו בשנים שונות, אך קשורות זו בזו, וביחד פורשות את מרחב הדימויים המעסיק את אורן, ואת העולם ממנו היא פועלת. עבודת הצילום המוצגת ליד הוידאו, והנגזרת מהעבודה ללא כותרת, מאתגרת את מושג הלופ שבוידאו, ומיצגת רגע שקפא בזמן, כעדות אילמת לתהליך שאינו ניתן לעצירה.

Letting Go, 2009

עבודה חדשה שנעשתה במיוחד לתערוכה באורנים. וידיאו בשחור לבן מראה את האמנית במסלול הליכה מחיי היומיום שלה בפאריז, כשהיא נושאת בידיה, בתנועת חיבוק, כרוב משעווה לבנה, מעשה ידיה. לצופה מתאפשר לחוות עם הדמות את חיי הרחוב של העיר, ואת קולותיה, בזמן נתון, תוך כדי פיתוח ציפיה לפשר האקט הבלתי שיגרתי. מסלול ההליכה מסתיים בשילוחו של פסל השעווה על פני מימי נהר הסיין שבלב העיר.

Blood Flowers, 2007

פסל פרחי שעווה מתכלה לאטו לעיני הצופה. זוג פרחי האנטוריום, בעל הצורה האירוטית, מעוצב באופן מדויק ומדייק ומינימאליסטי, מאבד את מראהו אט אט, והופך את השקט והסדר שייצר סביבו מלכתחילה, למציאות כאוטית מבלבלת.

Metamorphosis, 2006

ערימה של מסת עלים יבשים פושטת צורה, ולובשת צורה, בריטואל בלתי פוסק, בידיה של דמות אשה, ובת דמותה, החגה הלוך וחזור, מסביב לאגרטל מונומנטאלי, ובתוכו זר של פרחי שושן צחור נבולים. התנועה הבלתי פוסקת, הדמות המוכפלת או משולשת על המסך, וההשתנות המתמדת במבניות ערימת העלים, יוצרים מארג דימויים מהפנט, ולמרות הסיפור האישי שמאחורי הזר והעלים שנאספו, סצינות הוידיאו המוקפדות, וקצב העבודה, גורמים לצופה להרגיש חלק מטקס מסתורי, שכמו לקוח מתרבות רחוקה.

Breath, 2001

דימוי של פרח ורדרד פתוח בשיא תפרחתו, למלוא רוחב המסך, בתקריב קבוע, לכל אורך העבודה, מוכפל ב-9 מסכים על קיר הוידיאו, ויוצר מארג הנראה כערוגת פרחים נושמת, או כשטיח חי. בתוך הסטאטיות של התקריב רוחשת תנועה בלתי פוסקת של עלי הכותרת, היוצרת תחושה של סגירת הפרח, ופתיחתו. הפרח-פסל מתעתע את עיני הצופה בתנועתו המזכירה תהליך נשימה, ומתקשר ממבט ראשון לאברי מין נשיים. מבט יותר מתמשך בעבודת אנימציה זו, מגלה בה שכבות נוספות של פרשנות, בעיקר מתחום הרישום, והפיסול הרישומי.

Untitled, 2001

תהליך פיקטיבי המדבר על פגיעותו, ושבירותו של הגוף הנשי. פסל שעווה של שד בודד, ננגס לאט לאט לעיני הצופה, עד הפיכתו במראהו לפצע פעור, לגוש אורגאני מרקיב. האסוציאציות המיוצרות בהתבוננות על עבודה זו, מובילות למחשבה על פגיעותו של גוף האדם, אך גם על פגיעות והרסנות בחברה בכלל.

Untitled, 2001

צילום הנגזר מעבודת הוידיאו ללא כותרת, 2001
תיעוד אחד משלבי ההתכלות של שד השעווה .

שולי נחשון

אוצרת התערוכה